

WERKTRIP NAAR ROEMENIË, BAHNEA

Weer een virus opgedaan

Het begon allemaal onschuldig in de nazomer van 1992. De nieuwsbeelden van de voorbije maanden hadden een tsunami-effect: de noden in het post-Ceausescu-Roemenië waren schrijnend. TISJ-Bilzen bleef niet aan de kantlijn staan. Wij hadden immers kennis en potentieel in huis om gestructureerd te helpen. De eerste verkenningstrip (1992) werd gevolgd door een heus konvooi (1993) met installatieopdrachten voor verwarming en elektriciteit in de school van het Roemeense dorpje Bahnea. Remy Vanheusden, leraar centrale verwarming, was één van de voortrekkers. Het resultaat was navenant: heel het dorp stond perplex van de zee van licht van de elektrische installatie en van de intense behaaglijkheid van de centrale verwarming. Hun dankbaarheid nestelde zich in het hart van Remy en compagnie.

De zomer nadien mobiliseerde hij enkele collega's. Zou alles nog functioneren? Hebben ze de boel niet ontmanteld? We legden wat 'frankskes' bij elkaar en gingen kijken. Alles stond er in onberispelijke staat. Remy ontving schouderklopjes bij de vleet omdat het zo perfect had gefunctioneerd tijdens de voorbije barre winter. En dat goede gevoel nestelde zich dieper in het hart van Remy. Als een schimmel vertakte het zich en woekerde het in stilte. Op gezette tijden stak het de kop op. Van uitroeien was geen sprake meer.

In 2002 was de drang niet meer te houden: TISJ ging in op de vraag om ook de gebouwen van de lagere school te installeren. En wie trok aan de koord? Remy! Een buslading leerlingen en leerkrachten fikste het weerom. En ook nu weer kwamen ze besmet met dat vreemde virus terug: het dat-doet-deugd-gevoel van een tevreden dorp achter te laten.

Maar er hing een kleine smet op de laatste realisatie. De plaatselijke installateur had zijn deel van de opdracht niet vakkundig uitgevoerd. Dit tastte onze eer als goede technische school aan, dit moest rechtgezet. Oktober 2006: Kiwanis zorgde voor de euro's, de school mobiliseerde de leerlingen en Remy legde zijn statuut van gepensioneerde naast zich. Jelle, Jochen, Kristof,

Robin en Yennick (die soms ook Pierre of Jacques of Walter of Richard werd genoemd) vormden de ploeg die het waar maakte. Ze kregen begeleiding van Jos, Remy en ikzelf. De Tisj-mobiel reed een foutloos parcours en Bahnea trok weer eens grote ogen open toen ze onze vakkundigheid opmerkten. Nu was het af en we zagen dat het goed was.

En wat bleek, toen we het Roemeense dorpje uitreden, zeiden de leerlingen tegen elkaar: 'Hier komen we nog eens terug'. Dat ongedefinieerde virus had ook hen te pakken. Remy gniffelde en mompelde iets van 'dada'.

Jef Hermans

We polsten eens naar dat virus bij de leerlingen van het zesde jaar Centrale Verwarming. Dat ze besmet zijn, staat vast! Lees zelf maar wat ze vertellen over hun werktrip naar Bahnea.

Het vertrek

Zaterdag 21 oktober, om 6 uur stipt, zo vroeg al, vertrokken we met het nieuwe schoolbusje. Medereizigers: 5 leerlingen en 3 leerkrachten. Extra reisondersteuning kregen we van Tuur en Jenny Honings. De leerkrachten losten mekaar af om te rijden, kwestie van rij- en rusttijden te respecteren, want bijna 2x2000 km afleggen is niet niks. Onze tijd in de bus was een afwisseling tussen slapen, dvd kijken, de weg volgen, al bij al voor ons zeker een zware trip. Onze reisweg doorkruiste Nederland, Duitsland, Oostenrijk, Hongarije en Roemenië. In Gyor, Hongarije, maakten we een tussenstop om te slapen.

Het weer viel mee, veelal zonneschijn met nu en dan een regenbui. Na 21 uur arriveerden we in Gyor waar we het avondmaal (frietjes met een wienerschnitzel) verorberden en vroeg gingen slapen, want de volgende morgen moesten we alweer om 7u vertrekken. Na het ontbijt, opnieuw richting Bahnea. Eenmaal de Hongaars-Roemeense grens over, zag je al duidelijk het verschil tussen arm en rijk.

Ons doel

Toen we omstreeks 21 uur op onze eindbestemming aankwamen, werden we met open armen ontvangen. Men toonde ons onze slaapvertrekken in het huis van de dominee en ook onze refter. Daarna zijn we tot aan het schooltje gewandeld, dat er op het eerste zicht niet oud uitzag. Toen we het avondeten, bockwurst met puree, verslonden hadden, zijn we als een blok in slaap gevallen.

De afspraak was dat iedereen 's morgens om 8.30 uur aan het ontbijt zou zijn om daarna te voet of met de bus naar het schooltje te gaan. Hoewel het schooltje er van de buitenkant niet zo oud uitzag, was het binnenin toch wel helemaal anders. Het was er echt een oude boel, op een paar lokalen na die al een beetje opgeknapt

waren. De verwarming deed het niet echt goed meer. We stelden vast dat er geen water meer op de ketel stond en de radiatoren moesten dringend fatsoenlijk worden opgehangen. We hebben samen uiteindelijk ongeveer drie dagen gewerkt om alles opnieuw in orde te krijgen.

's Avonds waren we vrij. We aten en gingen dan het dorp verkennen en zo nu en dan ook het plaatselijke café 'Alfa'. Het was er heel klein vanbinnen met alleen halve liters lauw bier, zonder schuimkraag. Helemaal niet te drinken. De frisdranken daarentegen werden wel fris geserveerd. De laatste dagen hebben we er ook een jonge dame leren kennen die al een paar keer in ons land was geweest. Ze kon onze taal ook een beetje verstaan in tegenstelling tot de plaatselijke bevolking die alleen maar Roemeens sprak.

Na het werk

Toen het werk erop zat, hebben we ook nog wat uitstappen gedaan. We zijn op een dag met paard en kar de bergen ingegaan, naar de echte armen, een soort zigeuners. Verder hebben we met het busje ook nog twee andere gehuchten bezocht. De mensen zijn daar wel echt arm. Op het moment dat we er aankwamen was er een begrafenisplechtigheid bezig. Een hele groep mensen kwam, naar ons gevoel dreigend, op ons af. We bleven dicht bij het busje staan. Eén man vroeg een

sigaret, die we hen niet gaven want, zo wisten we, dan zou de ganse groep op ons afkomen. De leerkrachten waren foto's aan het nemen en iedereen wou er een, kwestie van onsterfelijk te zijn. Het onveilige gevoel van in het begin was snel verdwenen, want die mensen, hoe arm ook, bleken toch heel vriendelijk en gastvrij te zijn. Toen we terugreden, had iedereen het gevoel dat wij hier in België wel héél rijk zijn.

De laatste dag deden we een uitstap naar Tigu-Mures, dé stad van ginds. In tegenstelling tot waar wij verbleven, kon je hier duidelijk de invloed van het Westen zien. De stad was héél proper, véél beter verzorgd dan bij ons. Je had er mooie gebouwen, mooie winkels en zelfs een Mc Donalds. We hoeven jullie niet te vertellen dat dit restaurant onze favoriet was en de Big Macs over de toonbank vlogen. Donderdagavond, de vooravond van ons vertrek naar België, werden we feestelijk bedankt. We kregen er een barbecue aangeboden met overvloedig lekker eten en drank. We werden ook uitgenodigd door de jonge juf, in haar ouderlijk huis. Het was er gezellig, maar wel koud. Eén gasvuurtje verwarmde het volledige huis. Nu, de drankjes die ze ons serveerde, zorgden er wel voor dat we het warm kregen.

Nadien werden we terug naar onze slaapvertrekken begeleid. We aten daar nog wat van de taart die we meegekregen hadden, babbelden nog wat na en gingen dan slapen.

De thuiskomst

Om 6u opstaan, ontbijten en dan terug richting België, een heel karwei. Toen we aan de grens kwamen, hebben we nog een voorraad sigaretten en wat drank ingedaan in de taxfree shop en dan zijn we weer naar onze slaappleats in Gyor gereden. Na het ontbijt zijn dan aan de tweede etappe begonnen. Omstreeks 21u bereikten we ons einddoel, Bilzen.

Onze algemene indruk

We hebben een fantastische reis gemaakt, de natuur, de bergen waren ontzettend mooi. Onze begeleiders met in het bijzonder Remy, lieten ons voelen dat we gelijken waren en behandelden ons als volwassenen. We hadden nooit het idee dat we met leerkrachten weg waren. De bevolking daar was supervriendelijk. Je zag wel dat er superrijken, rijken en armen waren. De mensen leefden vooral van de landbouw.

Het vervoer verliep via paard en kar of met hele oude auto's. Gebitsverzorging kenden ze ook niet, want velen liepen met een heel slecht gebit rond. Je kon duidelijk het verschil zien in klederdracht tussen de zigeuners, héél kleurrijk, en de gewone bevolking, een beetje saai. De winkels in de dorpen stelden niets voor. Ze waren maar een paar vierkante meter groot en voorraad was er bijna niet. In de stad daarentegen kon je wel alles krijgen. Het eten was lekker en vooral het brood met de toespijs 's morgens was de favoriet.

Al bij al was onze werktrip toch een hele belevenis en zeker de moeite waard om nog eens over te doen.

Kristof Gerets, 6CV, samen met de andere medereizigers